Flygskrift utgiven av
Kompass-gruppen,
svenska sympatisörer till

Internationalistiska Kommunistiska Tendensen

Nr 5, vår 2026

KOMPASS

leftcom.org/sv kompassgruppen@gmail.com

Kapitalismens drift mot krig:
Bara arbetarklassen har lösningen

Detta är en text som skrevs till Kompass-gruppens årliga Bilans-möte för att utveckla det politiska perspektivet på Internationell och Nationell nivå som bas för vårt arbete.

2025 innebar fortsatt krig mellan Ryssland och Ukraina, en bräcklig vapenvila i Gaza (med fortsatt dödande) ett fruktansvärt blodigt inbördeskrig i Sudan, Israels bombande av Libanon samt en rad stora, dock under mer eller mindre liberalt-demokratiska förtecken, uppror i Sydkorea, Turkiet och Serbien. Utöver dessa pågår ett femtiotal mindre medialt uppmärksammade konflikter runt om i världen. I skrivande stund har USA bombat Venezuela och ”kidnappat” dess president Maduro och ett kraftigt uppror rasar i Iran. Detta har följts av att Israel och USA startat ett massivt krig mot Iran och försöker tvinga fram ett nytt styre och oskadliggöra det Iranska hotet en gång för alla, något som får kraftiga återverkningar på såväl världsekonomin, främst pga oljepriserna, och leder till ökande internationella spänningar.

Ytterst avgörande och som inramning av hela världssituationen är dock den imperialistiska rivaliteten mellan USA och Kina. Kina fortsätter att växa både ekonomiskt och militärt samt med sina imperialistiska intressen över hela världen, och USA ställs nu inför en allt större utmaning gällande den dominans man så länge innehaft. Agerandet i Venezuela (och hoten om Grönland) måste ses i ljuset av detta. Utöver ekonomiska intressen som olja eller andra naturtillgångar ser det ytterst ut att handla om att säkra sin dominans på ”sin egen bakgård” och sända en tydlig signal till de som närmar sig, eller redan befinner sig i djupa ekonomiska och politiska samarbeten med, Kina (och för den delen Ryssland). Detta är en del av Trumps allt mer yviga kamp för att hamra fram en ny världsordning som, även om Trump definitivt har sitt eget tillvägagångssätt, samtidigt ligger i kontinuitet med Biden-administrationens politik - och för rädda upp det faktum att USA är på gränsen till bankrutt.

Donald Trump inledde föregående år (2025) med att annonsera nya tulltariffer och markerade att Europa måste i högre utsträckning klara sig - och betala själva - gällande sin säkerhet. Detta har skapat en stor oro inom EU och NATO och lett till en kraftig upprustning, samt propaganda om ”krigsmedvetenhet”. I Sverige fullbordades NATO-inträdet och statsminister Kristersson uttalade att ”Vi är inte i krig, men heller inte i fred”.

2026 är därför behovet av ett proletärt och internationalistiskt initiativ större än någonsin. Utvecklingen tar fler och fler steg mot ett världskrig. För att få ett slut på att arbetare slaktar varandra i krig för sina herrars skull, eller att legitimt missnöje leds in i borgerliga banor, krävs en högre nivå av klasskamp, på internationell nivå. I Sverige ser vi dock, för tillfället, endast mindre spår av detta.

Förståelsen av dagens kapitalism och klasskamp måste ses utifrån krisens återkomst i början av 1970-talet, keynesianismens slutgiltiga bankrutt som ett resultat av den fallande profitkvoten när efterkrigstidens boom avtog och lånepolitiken inte gick ihop längre. Inflation samtidigt med arbetslöshet (i) hela västvärlden, Sverige inte undantaget), slopandet av Bretton Woods, oljekris - allt med en profitkris som underliggande grund. Ett internationellt utbrett fenomen som för industrin (och för arbetare) tog sig uttryck i till exempel stålkrisen och i Sverige inte minst varvskrisen på 1970-talet. Svaret för kapitalet blev omstrukturering.

Kapitalets angepp

Borgarklassens hårda kamp och omstrukturering av produktionen för att rädda sina profiter ledde till avgörande förändringar. Den tunga industrin fick mindre betydelse, istället med framväxt för bland annat mikro-elektronik, informationsteknik och service. Från 1,4 miljoner arbetande i industrin i Sverige i början av 1970-talet till knappt 600 000 idag. Samtidigt har servicesektorn växt fram till den överlägset största delen, med 70-80% av alla arbetande.

Detta har på ett avgörande sätt förändrat arbetsmarknadens strukturering och arbetarklassens komposition och med detta även självbild. Borta är mycket av den grundläggande arbetaridentitet som så tydligt fanns knuten till fabriken, bruket och orten där man, och så många andra, arbetade och levde sina liv tillsammans. Idag har vi alltså en dominerande servicesektor som samtidigt är väldigt heterogen: akademiker och helt outbildade, mängder av anställningsformer (timvikarier, fast anställda, visstidsanställda, bemanningsföretag och ofrivilliga F-skattare) om vartannat, med skilda löner, villkor och även "livsstil" och boendeformer och en nästintill obefintlig klass-gemenskap.

På 1970- och 80-talen möttes åtstramningarna av en våg av vilda strejker som visade på behovet att gå utanför fackets ramar för att kämpa. Samtidigt står det klart att det slutade i ett nederlag - kapitalet lyckades med att flytta produktion till områden med låga löner och kostnader och omstrukturera produktionen, ekonomin och klassen. Från 1990-talet minskade strejkerna och den senaste 10-15-årsperioden har varit den med minst strejkaktivitet sedan detta började mätas. Det är uppenbart ett mycket tufft läge med en så annorlunda arbetsmarknad, en uppsplittrad klass och så mycket kamptradition och erfarenheter som fallit i glömska.

Samtidigt finns åtminstone ett par exempel från senare år som bör uppmärksammas; den vilda strejken på Pendeltågen i Stockholm 2023, utomfackliga stormöten i Bergslagen 2024 samt en mindre vild strejk bland Volt-bud 2025. Dessa är lovvärda och viktiga och det är med utgångspunkt från denna typ av kamp klassen måste utvidga sina strider och med tiden - vilket är helt avgörande - ge dem en mer politisk karaktär. Utgångsläget är svårt för dagens splittrade klass, men den nya klassmedvetenhet som behöver växa fram måste gå via självständig, utomfacklig kamp - det enda sättet att ta kampen till en högre nivå.

Den politiska situationen i Sverige 2026 inom den kapitalistiska vänstern är starkt dominerat av ”solidaritet med Palestina” och hycklande "anti-imperialism" (ett internationalistiskt perspektiv är helt frånvarande) samt i allmänhet av det faktum att 2026 är ett valår. Här befinner det sig i något av ett

dödläge. Samtidigt som SD ligger stabilt på lite över 20 % av rösterna, så är deras fortsatta inflytande dock beroende av en ”borgerlig” regering, men opinionsmätningarna leder fortfarande de rödgröna (om än knappt och marginalen minskar) och flera partier på högerkanten har så lite stöd att de riskerar att trilla ur riksdagen.

Ingenstans syns någon opinion eller kritisk inställning till vare sig NATO-medlemskapet eller upprustningshetsen i allmänhet och borgarklassen spelar hårt på såväl ”ryss-skräck”, en orolig omvärld som på en ”galning i vita huset”. Högern och vänstern hjälps åt att piska upp upprustnings- och krigshetsen. Samtidigt tycks ingen ha en lösning på den ur ekonomisk och social vinkel allvarligaste frågan här i Sverige: den tredje högsta arbetslösheten i Europa, ca 9%.

En klassagenda är i deras värld naturligtvis helt främmande, men givetvis i den verkliga världen högaktuell: Förutom den nämnda arbetslösheten så fortsätter spridningen av osäkra arbetsvillkor, hetsiga arbetsförhållanden med dödsfall (en i veckan 2025) och skador till följd av arbetet och - trots inflationens relativa återhämtning sedan 2022-2023 - de höga levnadsomkostnaderna. Istället för utgångspunkt i klass och kamp för kollektiva intressen dominerar alltjämt den individualistiska och splittrande identitetspolitiken - i både dess ”vänster"- och konservativa högervarianter.

Vårt enda alternativ - kamp!

Det brutalare arbetslivet, rasism och splittring , de ökade levnadsomkostnaderna och en stat som fortsätter strama åt för att bekosta upprustning och krigsförberedelser - behovet av kamp finns här och nu, och det blir allt mer bråttom att ta den till en högre nivå. För detta behöver arbetarklassen inse vår gemensamma position och den styrka vi besitter om vi agerar kollektivt. För perspektivet att utveckla denna kollektiva kamp kommer det vara nödvändigt att försöka överbrygga splittringen mellan organiserade och oorganiserade arbetare då organisationsgraden idag bara är 58% inom LO. Vi måste också se de nationalistiska myterna för vad de verkligen innebär: klassamarbete och att arbetare ställs emot varandra istället för att vi ställer klass mot klass. Genom kamp och solidaritet måste arbetar-klassen inse att vi har gemensamma intressen med arbetare över hela världen. Och inte med några ”folk” eller nationer!

Det är därför som **No War But the Class War-initiativet** är så viktigt. I en tid när kapitalismens kris så tydligt och allt hastigare driver mot krig och hotar oss alla med ett rent barbari så är det av yttersta vikt att genuina internationalister kan samlas. Med dessa kommitteer kan vi tillsammans föra det internationalistiska budskapet på ett mer effektivt sätt till klassen och dess strider. För i slutändan är det bara vi, arbetarklassen, som kan stoppa krig och förhindra de som är under förberedelse. Om vi agerar självständigt som en klass, och inte nation, kan vi inte bara försvara våra levnadsvillkor, förhindra eller stoppa krig, utan förändra en hel värld. Självständig arbetarkamp och internationalism - detta är vad 2026 måste handla om. Såväl här i Sverige, som internationellt.

Våra uppgifter kommer inte att bli enklare 2026 än 2025, men det finns inget alternativ: vi måste fortsätta med politiska klargöranden om hela kapitalismens imperialistiska karaktär, och att arbetarklassen inte har intresse av att stödja någon av dess fraktioner. Sprida vår ståndpunkt om behovet av arbetarklassens självständiga kamp utan parlamentariska illusioner och utanför fackföreningarna. Och inte minst, kämpa för att bidra till att bredda kampen mellan olika grupper av arbetare och över nationsgränserna och mot kapitalismen som helhet. Detta måste leda fram till skapandet av ett internationellt utbrett revolutionärt arbetarparti, det oundgängliga vapnet för att störta hela det kapitalistiska systemet. I en värld som driver mot ett tredje världskrig och miljökatastrof har vi ingen tid att förlora.

Vad har vi för val? - Arbetarklassen inför det parlamentariska spektaklet

Det har inte undgått någon att 2026 är ett valår, en regelbundet inbokad ceremoni till för att låta borgarklassens fraktioner slåss sinsemellan om kontroll över statsapparaten. Men till skillnad från tidigare val så är detta helt utan varken fanfar eller passion. Vilket riksdagsparti kan det idag sägas gör framgång?

De styrande Tidöpartierna har klubbat igenom NATO-medlemskapet och sitt program för ökad och allt mer öppen repression av arbetarklassen. Socialdemokraterna (det så kallade arbetarpartiet) är dem hack i häl med samma initiativ. Sverigedemokraternas storslagna framgångar har börjat bromsa in då hela deras existensberättigande anammats av det övriga högerblocket. Vänsterpartiet, som vi så ofta blir beordrade av vänsterister att ge vårt stöd till, är kvar i sin ständiga identitetskris mellan att vara en lydig internopposition till sossarna i det ”röda” blocket och att vara ett protestparti som gladeligen ger stöd till Rojava, Palestina eller vilken annan nationalstat som faller i smak för tillfället. Allt detta samtidigt som Centern, Liberalerna och Miljöpartiet febrilt försöker klara 4% spärren.

Varför finns borgerliga val?

Sedan första världskrigets socialdemokratiska förräderi har kommunister avsagt sig allt deltagande i borgerliga val, vare sig lokala eller nationella. Parlamenten är borgarklassens arena i deras statsapparat och det är naivt att förvänta sig några eftergifter på deras territorium. Men det är ett misstag att tolka borgarklassen som en enad klass med gemensamt intresse. Borgarklassen har genom hela historien delats mellan stor- och småborgare, landsbygd och stad, nationellt och mer internationellt bundet kapital och inom dessa skiktningar och fraktioner, olika branscher och de enskilda kapitalisterna och dess kapital. Borgarklassen är en splittrad klass som alltid lever i konkurrens med varandra.

Historiskt sätt i Sverige så har Moderaterna representerat den konservativa och nationalistiska vingen av kapitalet med sitt värnande om tradition och militären. Liberalerna var småborgarens parti som värnade den fria marknaden och internationellt samarbete.

Socialdemokraterna är i grund och botten en urholkning av ett arbetarparti som existerar för att ge proletariatet illusionen av inflytande. Men även de har anammat ett eget borgerligt intresse, det vill säga den försiktiga statskapitalisten som värnar långsiktig stabilitet med gott om regleringar och spärrar för att motverka ekonomisk kollaps.

Det är dessa fraktioner som slåss om makt i de borgerliga valen. Skillnaderna är inte inbillade, men ingen fraktion kan på något sätt anses tala för eller erbjuda ett reellt inflytande för proletariatet. Denna strid har idag blivit allt tystare. Partierna rollspelar opposition i den offentliga debatten, men idag är programmet för Sverige tydligt: förberedelse inför krisen och krig.

Kapitalets kris

Det har inte undgått borgarklassen att kapitalets profitkvot blir allt lägre, att världsläget närmar sig allt större och mer utbredda krig och att klimatet inrikes blir allt mer instabilt. Situationen kräver ”alle man på däck” för att försvara deras gemensamma intresse: att fortsätta exploatera proletariatet. På denna punkt finns det tydliga åtgärder. Inrikes betyder det allt mer resurser och befogenheter till polis och rättsväsende för att kunna stävja protester och upplopp och därmed behålla ordningen.

Utrikespolitiskt betyder det allt starkare band till övriga europeiska stater inför driften mot krig, genom ett sammanslutande med NATO och försvar och utvidgande av EU-samarbetet. Dessa senare åtgärder, förklarar borgarklassen, är för att försvara den liberala demokratin och de fria nationernas suveränitet från ryskt, amerikanskt och kinesiskt tyranni. Men det verkliga motivet är som alltid att försvara befintliga, samt erövra nya, marknader och resurser från rivaliserande kapital.

Fortsättning nästa sida

Valet i Sverige

Valet står i realiteten som alltid mellan vilket kapitalistiskt parti som är bäst lämpat att förvalta "vår" kapitalistiska stats kapitalistiska intressen. Och dessa är som sagt att hävda de i Sverige baserade kapitalisternas intressen på världsmarknaden samt dra Sveriges strå till stacken gällande den imperialistiska upprustningen. Allt detta under en kapitalism som krisar och driver mot ett generaliserat internationellt storkrig. Detta innebär fortsatt arbetslöshet, åtstramningar och upprustning - oavsett om det blir en röd, grön, blå eller regnbågsfärgad regering! Det är inte där den verkliga makten och dominansen över våra liv finns. Ramarna sätts av kapitalets ackumulation och borgarklassens försök att få denna att fortsätta och fortsätta göra profit.

Lika lite som att rösta, innebär dock att inte rösta i sig själv någon lösning. Minskande valdeltagande och misstroende mot politiker och makthavare inom arbetarklassen är en (högst förståelig) sak - klassmedvetande något annat. Vi måste helt enkelt ta strid. Det saknas knappast problem att ta sig an och saker att kämpa om - tvärtom! Det finns många omedelbara intressen att enas kring och strida för. Sveriges arbetslöshet är bland de högsta i Europa (ca 9 %) mat- och boendekostnader har skjutit extremt i höjden och lönerna rasat. Ett uppsplittrat och intensivare arbetsliv med ökande dödsfall, skador och stressrelaterade sjukdomar som följd är den verklighet vår klass möter dagligen.

Vår kamp, våra metoder

Varken regeringen eller de så kallade folk- och arbetarrörelserna som facket, hyresgästföreningen etc kan eller ens vill lösa våra problem på riktigt, de är fullkomligt integrerade i den borgerliga staten och som sådan bundna till att gå kapitalets intressen till mötes. För att återuppliva kampen måste vi arbetare först och främst organisera oss självständigt och bilda egna kommittéer och sammanslutningar, stormöten med mera i våra lokalsamhällen och på arbetsplatserna för att kunna driva kampen framåt. Genom att välja egna återkallbara delegater kan vi visa skillnaden mellan deras "demokrati" och vår: istället för passiv underkastelse genom att rösta vart fjärde år, aktivt deltagande, kamp och solidaritet!

Men de omedelbara dagskraven blir i längden till ett ekorrhjul utan slut, och någon riktig lösning gällande att tillgodose våra behov, och i förlängningen vår verkliga frigörelse, går inte förverkliga inom kapitalismen - kampen måste tas till en politisk nivå.

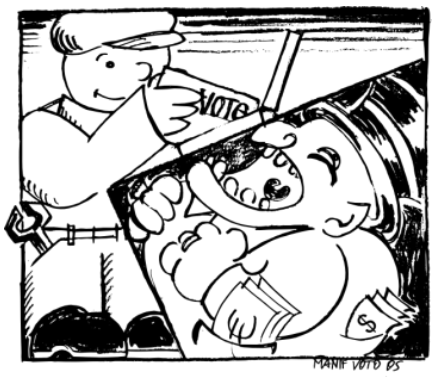
En värld - inte bara ett val - att vinna!

Så avstå för all del från kapitalismens valspektakel - men den som vill ha en bättre framtid kan inte ställa sig utanför den verkliga politiska kampen. De av oss som inser behovet av en självständig rörelse för arbetarklassen måste ta steg för att organisera oss politiskt för att lägga grunden för detta här och nu.

Arbetarklassens intressen är desamma över hela världen. Exploateringen av vårt arbete skapar profiten för "våra" härskande klasser, oavsett var vi lever och under vilken regim. Dessutom förväntas vi vara kanonmat för nationer som i realiteten inte är ''våra''. Driften mot krig är den tydligaste tendensen för den krisande kapitalismen under senare år, återigen skall det rustas och krigshetsas. Vi överöses med nationalistisk propaganda och ''krismedvetande'', återigen skall vi ställas mot varandra.

Mer än något annat behöver vi en självständig revolutionär organisation, ett internationellt parti för att främja arbetares verkliga intressen överallt: ett slut på lönearbetet och kapitalistiskt profitjakt och i stället ett gemensamt skapat samhälle utan gränser, där produktionen först och främst syftar till att på ett hållbart sätt tillgodose mänskliga behov.

Är du trött på käbblande politiker, fackföreningar och status quo - och håller med om behovet av revolutionär klasskamp och internationalism? Hör av dig!

Tesla-Strejken: Bara med gemensam kamp kan vi slå tillbaka attackerna

Tesla-strejken passerade nyligen tvåårsdagen, och uppmärksamheten och propagandakriget har gått in i en ny fas. Konflikten har beskrivits som en ödesfråga och är den längsta i Sverige i modern tid. Den ställer ett mäktigt företag som ägs av en av världens rikaste män, Elon Musk, mot en svensk fackförening som kämpar för vad den anser vara det mest grundläggande, ett kollektivavtal.

Strejken i sig

Denna utdragna strejk gäller Teslas serviceverkstäder och leds av fackföreningen IF Metall. Det kan vara svårt att se igenom såväl fackföreningssom arbetsgivarpropagandan gällande kampanden och solidariteten bland de berörda arbetarna och situationen i allmänhet. Nyligen har vi sett en del fackanslutna arbetare på Tesla uttala sig i media om vikten av att ''hålla ut'' och ''få till ett kollektivavtal'', men för det mesta är det bara fackliga ledare och betalda representanter som har synts och hörts när det gäller strejken. En tidig siffra angav att en tredjedel av arbetarna strejkade, men nu påstås det vara fler – fackföreningen hävdar att nästan 70 av 130 arbetare är fackmedlemmar och att ''de flesta strejkar''. Vad detta egentligen innebär är mycket oklart. Oavsett vilket pekar de flesta indikationer på ett ljummet engagemang. Många verkar också ha bytt jobb och tröttnat på hela grejen. Det är tydligt att fackföreningen som organisation är den verkliga drivkraften bakom konflikten, och en känsla av desperation är påtaglig – de erbjuder 130 % av strejklönen från dag ett om man går med i facket, hotar att utesluta dem som inte vill strejka, etc. Elva fackföreningar har vidtagit sympatiåtgärder, men det finns inga tecken på spontana solidaritetsaktioner från den bredare arbetarklassen.

Facket och ”den svenska modellen”

För oss som revolutionärer är den allmänna inställningen till fackföreningarna glasklar. De är och förblir en del av den kapitalistiska staten som en förmedlande myndighet när det gäller arbetskraftens pris – alltid inom systemets gränser.

Även om fackföreningarna ursprungligen var ett mer direkt uttryck för arbetarklassens militans, var de aldrig revolutionära, och integrationsprocessen var synlig redan på Marx tid. Till exempel blev den engelska fackföreningsmannen William Cremer (som en gång var aktiv i Första internationalen) parlamentsledamot för Liberala partiet. Ett av de tydligaste och kanske definitiva bevisen på detta var i samband med första världskriget, när fackföreningarna gick med på krigskrediter och lovade ''borgfred'' i nationens intresse – och därmed öppet övergav klassens intressen och blev fullt integrerade i den borgerliga staten. I vår era av imperialistisk kapitalism består fackföreningarnas roll uteslutande i att förhandla om arbetskraftens pris inom ett allt snävare utrymme på ett sätt som tillgodoser det nationella kapitalets behov.

I Sverige har fackföreningarnas integration i den borgerliga staten varit mer uppenbar än på många andra håll. Till skillnad från andra länder finns det till exempel inga lagstadgade minimilöner; istället regleras detta enbart genom kollektivavtal. Efter 44 år av oavbruten socialdemokratisk regering och baserat på det så kallade ''Saltsjöbadsavtalet'' utvecklades ett system där det mesta reglerades genom kollektivavtal och andra avtal och överenskommelser. I Sverige är det också fackföreningarna som administrerar arbetslöshetskassan.

Detta har blivit den ''svenska modellen'', där fackföreningarna tydligare har blivit en integrerad del av staten. En av avsikterna med detta system är att ytterligare stärka fackföreningarnas kontroll över arbetarklassen genom att endast garantera stöd avseende avtalets faktiska efterlevnad till dem som är medlemmar i fackföreningen.

Kampen idag

De möjliga konsekvenserna för arbetarklassen som helhet om Tesla eller Metall skulle gå segrande ur konflikten kan man egentligen bara sia om. För delar av kapitalet är det ett drömscenario med färre kollektivavtal och facklig inblandning, men historiskt sett har borgarklassen varit långt ifrån enig i frågan, men på en övergripande nivå har fackföreningar och kollektivavtal skapat arbetsfred, lugn och stabilitet för deras exploatering. I slutändan avgörs detta av styrkeförhållandet mellan klasserna; det är arbetarklassens militans och solidaritet som avgör våra villkor, inte fackföreningarna och deras avtal.

Det är uppenbart att borgarklassen är splittrad gällande vilken strategi som är bäst för att attackera arbetarklassen. En tendens representeras av Musk. De vill ha en frontalattack mot alla regleringar eller avtal och är för en mer direkt attack mot arbetarklassen. En annan del av borgerligheten (som idag fortfarande är den största delen i Sverige) följer den ''svenska modellen'' och organiserar attackerna och åtstramningarna genom avtal och regleringar med fackföreningarna. Denna del av borgerligheten ser fördelarna med att använda fackföreningarna som en kraft för att lugna ner och neutralisera missnöje och oro. Det som är säkert är att båda står för åtstramningar och attacker mot arbetarklassen. Krisen ger dem inget val.

Försök att bilda oberoende fackföreningar har genomgående slutat med att de blivit små och marginaliserade eller tvingats anpassa sig och underteckna egna kollektivavtal, vilket har inneburit fredsplikt och minskad militans, och har gjort att även dessa blivit alltmer integrerade i staten (se: SAC-syndikalisterna och Hamnarbetarförbundet som exempel här i Sverige). Nu när fackföreningarna ser sin makt inom systemet hotad, tvingas de yrvaket försöka slå tillbaka. Men det är en artificiell kamp för deras egen överlevnad, inte för arbetarklassens intressen.

Dessutom har hela idén bakom reformer blivit obsolet. Det finns lika lite utrymme för hållbara fackliga ''segrar'' som för politiska reformer (oavsett vad ny-keynesianistiska vänsterister drömmer om). Efterkrigstidens högkonjunktur var ett historiskt undantag som skapade utrymme för vissa förbättringar inom systemets gränser och kommer inte att återkomma, tvärtom. Kapitalet lider hårt under trycket av fallande profitkvot och ser ingen annan lösning än driften mot krig – vilket innebär ännu mer åtstramning för att finansiera detta.

Det fackföreningsbyråkraterna fruktar är att fler företag kommer att vägra att underteckna kollektivavtal, vilket minskar fackföreningarnas betydelse och hotar fackföreningsbyråkraternas roll och existensberättigande och hotar till slut att gör dem arbetslösa.

Arbetarklassens egna kampmetoder

Om vi ser till helheten, både historiskt och utanför Sveriges gränser, är det tydligt att arbetare inte behöver fackföreningar för att kämpa, utan snarare tvärtom.

I Sverige startades, eller åter-introducerades, en tradition av vilda strejker med gruvarbetarstrejken 1969–1970. Detta ledde till något av en ny kamp tradition. Det visade tydligt att om man vill kämpa måste man kämpa utanför facket och strejka vilt, eftersom facket var så bundet till staten, som under lång tid var SAP-staten. Även om vilda strejker minskade efter 1970- och 1980-talen (men ett relativt nytt exempel är den vilda strejken på pendeltågen i Stockholm 2023, som fick stort stöd och samlade in 2 miljoner svenska kronor i donationer) utgjorde de en viktig lärdom, eftersom de representerade ett tydligt brott med och en utmaning mot socialdemokratin i det system de hade byggt upp, där de socialdemokratiska fackföreningarna skulle ha hegemoni som de enda företrädarna för arbetarklassen.

Vårt svar i dagens pressade situation kan aldrig vara att sprida illusioner om att stärka fackföreningarnas engagemang eller försöka förvandla dem till ''kamporganisationer'', utan snarare att förespråka och försöka återuppliva de ovan nämnda kampmetoderna och visa fackföreningarnas reaktionära roll och att kollektivavtal inte kan garantera våra levnadsvillkor. I en situation som den svenska, där fackföreningsmedlemskapet minskar - LO 58 %, tjänstemän 74 % - kommer övervinnandet av splittringen mellan organiserade och oorganiserade vara en förutsättning för att skapa enighet i kampen och utveckla ett bättre styrkeförhållande.

Kampen måste anta en mer politisk karaktär

Det är svårt att förutsäga vilka konsekvenser det kommer att få om fler kollektivavtal faller igenom. Redan idag, under avtalen, sker stora försämringar inom allt från byggbranschen, upphandlad samhällsservice till bemanningsföretag, och inte minst i den nya och mycket osäkra ''gig-ekonomin''. En hel generation arbetare måste leva på tillfälliga kontrakt. (Endast 11 månader. Om det är mer än 12 månader måste arbetsgivarna anställa dem permanent.) Det som är klart är att med eller utan avtal kommer attackerna mot arbetarklassen att öka på grund av krisen och förberedelserna för krig. Krisen och drivkraften mot krig kan bara mötas av en självständigt kämpande arbetarklass och, på länge sikt, avskaffandet av detta ruttna system. Vi är inte där idag, men situationen blir alltmer akut för varje dag.

Som vi ser det är två komponenter absolut avgörande. De spridda revolutionära minoriteter som finns idag måste sträva efter att samlas för att lägga grunden för en revolutionär organisation, sprida lärdomarna från historiska erfarenheter och fungera som en guide och anförare av klassens kamp. Detta är dock beroende av den andra komponenten: att arbetarklassen återupptar kampen på en högre nivå. Klasskampen kommer naturligtvis inledningsvis att utgå från mer akuta och ''ekonomiska'' frågor, för att sedan kunna intensifieras och spridas. De kan handla om löner, uppsägningar eller liknande frågor – men så länge de hålls under fackföreningarnas kontroll kommer de att hållas tillbaka.

Fackföreningarnas kamp för kollektivavtal kommer inte att leda till en högre kampnivå från klassens sida, tvärtom. Det första steget framåt för både Tesla-arbetarna och arbetarna överallt är att kampen måste föras självständigt och utanför fackföreningen; fackligt organiserade och icke-fackligt organiserade arbetare måste kämpa tillsammans. Nästa steg, som blir allt viktigare för varje dag, är att få våra aktioner att gå från att vara rent ekonomiska kamp till att anta en mer politisk karaktär. Insikten måste växa att ''money militancy'' är otillräckligt och att det kapitalistiska systemet som sådant inte kan tillgodose våra behov utan tvärtom hotar allt mänskligt liv på planeten.

"I stället för den konservativa parollen: "En skälig dagslön för en skälig arbetsdag" borde de skriva på sin fana den revolutionäre parollen: "Ned med lönesystemet!". "

Karl Marx, Lön, pris och profit

För arbetarklassens självständiga kamp för sina intressen!

Organiserade och oorganiserade arbetare, kämpa tillsammans!

***Politisk plattform IKT**, översatt till svenska.*
***'Economic foundations..'-** ny bok från CWO, IKT:s affilierade i Storbritannien. Beställ direkt från oss: kompass-gruppen@gmail.com*

Internationalistiska Kommunistiska Tendensen står för:

Ett globalt samhälle där produktion sker utifrån behov och inte profit (och därmed är hållbart), där stat, nationsgränser och pengar har avskaffats, där kollektiv makt utövas genom klass-gemensamma organisationer så som arbetarråd. Detta måste innebära ett aktivt, dagligt deltagande av majoriteten med inriktning på allas gemensamma intressen. Först då kan världen bli av med kapitalistiska avkommor som fattigdom, hunger, förtryck och krig: vi kallar det kommunism men denna vision har ingenting gemensamt med den stalinistiska statskapitalismen och det gamla sovjetunionen.

För att nå dit arbetar vi för att skapa en internationell proletär politisk organisation: ett 'parti' i brist på ett bättre ord: inte som en väntande regering utan som en guide i kampen för en ny värld. Vi påstår oss inte på något sätt själva vara det partiet men vi siktar på att vara ett av de element som kommer att behöva komma samman för dettas bildande. I takt med att arbetarklassen mer och mer ställs inför konsekvenserna av sönderfallet av det kapitalistiska systemet kommer den behöva enas och konfrontera den kapitalistiska makten.

Vi konkurrerar inte med andra organisationer men strävar efter att enas kring ett tydligt överenskommet politiskt program för att bereda vägen för majoriteten av världens befolkning, jordens expoaterade, för att störta det kapitalistiska systemet och dess blodiga imperialistiska aptit.